

ÖĞRETMENİN SINADIĞI ÖĞRENCİLER

Bir varmış, bir yokmuş, memleketin birinde yaşlı ve bilge bir öğretmen varmış. Bir gün bu öğretmen öğrencilerini etrafına toplamış ve "Artık kendimi yaşlı ve güçsüz hissediyorum," demiş. "Bundan böyle yaşamımı sürdürmem için bana para ve yiyecek bulup getirmeniz gerekecek." Öğrencilerin hepsi de artık öğretmenlerine onların bakması gerektiğini anlamıştı. Aralarından biri, "Efendim," dedi, "Bu kolay olmayacak. Çünkü bu civarda oturan insanların pek de eli açık değil. Onların bize yardım etmeyeceği kesin."

Öğretmen, "Oğlum," dedi, "Sizden yiyecek dilenmenizi istemiyorum ki. Bu işe yaramaz zaten. Benim sizden istediğim, insanlara verip vermeyeceklerini sormadan almanız. Bizim diğer insanlardan daha fazla paraya ihtiyacımız olduğundan, bu günah sayılmaz. Ben bunu yapamayacak kadar güçsüzüm. Yaşlı öğretmenine kim yardım etmek istiyor?"

"Biz, biz!" diye bağırır öğrenciler. "Bizler hem genciz hem de güçlüyüz. Ne yapacağımızı bize söyle, yeter."

Öğretmen onlara, önce, hiç kimsenin kendilerini göremeyeceği bir yer bulup orada sessizce beklemelerini, sonra, varlıklı biri oradan geçerken, adamcağızı oyalayıp cüzdanını çalmalarını söyler. Ancak, kimsenin canının yanmaması için çok dikkatli olmalarını öğütler.

Öğrenciler ilk görevlerine çıkarılarken, aralarından bir çocuk başını önüne eğip öylece kalakalır. Öğretmen çocuğa çıkarır: "Neyin var, evlat! Yaşlı öğretmenine yardım etmekten mi kaçınıyorsun?"

-Affedin beni Öğretmenim, ama emrinizi yerine getiremeyeceğim.

-Açlıkla bakalım.

-Efendim, bizlere, hiç kimsenin bizi göremeyeceği bir yere gidip para çalmamız gerektiğini söylediniz. Ama bu imkansız! Ben tamamiyle yalnız başıma da olsam, Allah hep benimle ve beni izliyor. İçimdeki ses hep beni uyarır: Bu sesin kaynağının para çaldığıma tanık olmasına izin vermektense, aç kalmayı tercih ederim!

Yaşlı öğretmenin yüzü birden sevinçle parıldadı: "Tüm öğrencilerimin arasında hiç olmazsa bir tanesi öğrettiklerimi, verdiği dersleri anlamış. Kulaklarınızı doldurmak için değil, kalplerinizi Allah'a açmak için size ders veriyorum. Topluma ahlaklı bireyler yetiştirmek benim görevim"

Bunu duyan diğer çocukların yüzleri utançtan kıpkırmızı kesildi. Yaptıkları hatayı anlamışlardı. O günden itibaren, hiç yanlış bir hareket yapmadılar. Çünkü arkadaşlarının "içimdeki bir ses hep beni uyarır," sözü hiç akıllarından çıkmadı.

Öykü ile ilgili sorular:

1. Öğretmen öğrencilerden ne yapmalarını istedi, neden?
2. Öğrencilerin hepsi de söyleneni yapmak için istekli miydiler?
3. İçlerinden biri neden istemedi?
4. Öğretmen o çocuğa kızdı mı, yoksa itirazı hoşuna mı gitti?
5. Sevdiğiniz ve önemseydiğiniz biri sizden yanlış bir harekette bulunmanızı isterse ne yaparsınız?
6. Bizi uyanan sesin kaynağı nedir?

➤ Öyküyü resimlendirin ve bize yollayın. Galerimizde sergilensin.

www.insanidegerlereditimi.com